

Levenspijn op elektronische beats in 'Permanent destruction'

Theater In 'Permanent destruction' brengt Naomi Velissariou in concertvorm een ode aan het werk van Sarah Kane. Teksten over depressie en zelfmoord klinken bij knetterende dansritmes.

Ron Rijghard

23 mei 2018 • Leestijd 1 minuut

Leeslijst

Naomi Velissariou in 'Permanent Destruction'

Foto Sanne Peper

Theater**Naomi Velissariou:
Permanent Destruction.**

Gezien: 20/5, Spring Festival,
Paardenkathedraal, Utrecht.
Aldaar t/m 26/5, Dan Oerol,
Over 't IJ Festival.

De zangeres die Naomi Velissariou in *Permanent destruction* speelt, opent haar optreden met de woorden „I'm sad” en ze vervolgt met „I'm so depressed, I want to kill myself”. Die inzet vat het concert meteen goed samen.

Velissariou baseert haar nieuwe voorstelling op het werk van Sarah Kane, een Britse toneelschrijfster die leed aan depressies en vlak na haar 28ste zelfmoord pleegde (begin 1999). Haar werk is duister en extreem, doortrokken van geweld en wanhoop, en van pijn en verlangen. In dit concert zijn alle inktzwarte emoties samengebald.

De opzweepende muziek komt van Joost Maaskant. Hij laat de beats knetteren en knallen en rapt een paar keer. Achter Velissariou worden op een scherm veelal tekstuele visuals getoond. Net als bij een regulier popconcert kijkt het publiek staand toe, al is er ook een kleine tribune.

Velissariou, gekleed in witte bodysuit, schreeuwt haar pijn uit in wisselende toonaarden, maar binnen een klein spectrum: van „I'm drowning in shame” en „I feel nothing” tot „Save me”. Uitschieter is het nummer 'Rape me till I come', dat wordt ingeleid door haar vraag aan Maaskant of hij wel eens iemand heeft verkracht. Nee, zegt hij, ik ben pedofiel. De verkrachtingswens zorgt voor een ongemakkelijke fase. Net als het verlangen om drie vormen van zelfmoord toe te passen.

Schrijf je in voor de nieuwsbrief**'Middag'**

Elke werkdag een overzicht van het
nieuws uit de ochtend en de nieuwste
artikelen

Inschrijven

Maar deze bittere gedachtes worden in deze concertante enscenering zo koud opgediend dat het schokeffect snel wegebt. De combinatie van muziek en tristesse wringt, maar niet genoeg. Het vergt niet heel veel morele lenigheid om, zoals vaker in popmuziek, de tekst te verdringen en je op de ritmes te concentreren. Het verdriet van Kane-Velissariou slaat niet naar binnen.

Gaandeweg vloeit de spanning verder weg als Velissariou haar verlangen naar romantische liefde omschrijft in alledaagse liefdevolle handelingen, tot aan samen tv kijken toe. En ze herhaalt, want in haar optiek is alles herhaling: „I'm sad”.

Het onvermijdelijke einde is fraai in beeld gebracht: doodskist, wassen beelden, terwijl de muziek met hoge tonen naar de hemel reikt. Tot het donker ons definitief omvat.

Een versie van dit artikel verscheen ook in [nrc.next \(archief\)](#) van 24 mei 2018.

